

BETH
COWAN-ERSKINE

SEKASORTOA
LOCH

DOWN
ABBEYSSA

BAZAR

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Pirjo Lintuniemi
Englanninkielinen alkuteos *Only Murders in the Abbey*
© 2024 by Beth Cowan-Erskine

ISBN 978-952-376-866-6

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Keski-Suomen Sivu Oy
Painettu EU:ssa

Tämä on sinulle, isä

Loch Down Abbey on korkeatasoinen, vuonna 1933 perustettu hotelli lähellä Inverkillenin kylää, Loch Downin rantamaisemissa, kaukana Skotlannin ylämailla. Hotellin alueella virtaavasta *Plaid*-joesta ammennetaan vesi kuuluisaan Abbey-viskiin ja siellä myös Inverkillenin kuulu savulohi on alun perin polskinut. Ogilvy-Sinclairin perhe asutti Abbeyta kuusisataa vuotta.

PÄÄHENKILÖT

Vastaava johtaja – rouva Alice MacBain
Ruoka- ja juomahuollon esimies – herra Robert Hudson
Palvelupäällikkö – herra Hamish Mackay
Talouspäällikkö – herra Giles Lockridge
Pääkeittiömestari – rouva Eleanor Burnside
Johtava taloudenhoitaja – Sadie Milne
Johtava hotellivahtimestari – Ollie MacNair
Viskimestari – Ross MacBain

Ogilvy-Sinclairin perhe

Inverkillenin leskikreivitär – lady Georgina asuu Ruusumökissä hotellialueen laidalla. Hänen ruusutarhansa on hotellin ylpeys.

Leskikreivittären nuorempi poika – majuri Cecil Ogilvy-Sinclair ja hänen vaimonsa Eva asuvat Lontoossa Evan vanhempien luona. Avioeron huhutaan olevan vireillä.

Leskikreivittären tytär – lady Elspeth Comtois asuu Ranskassa aviomiehensä Philippen, Clairvaux'n markkisin, kanssa. Heillä on neljä lasta: Auguste, Hugo, Delphine ja Florence.

Leskikreivittären vanhin pojanpoika – lordi Angus Inverkillen asuu Tangerissa maineikkaan kirjailijan Hugh Dunbar-Hamiltonin ja tämän kolmen lapsen kanssa. Lapsilla on hyvin ankara lastenhoitaja.

Leskikreivittären nuorin pojanpoika – kunnianarvoisa Fergus Ogilvy-Sinclair on arvostetun Loch Down Abbey-hotellin johtaja ja naimisissa Imogenin kanssa. Heidän ensimmäinen lapsensa on nimeltään Tessa. Lisäksi heillä on kaksi koiraa: Grantham ja Belgravia.

Leskikreivittären vanhin pojantytär – lady Annabella Martin, Hugh Dunbar-Hamiltonin entinen vaimo, on mennyt uusiin naimisiin Ison-Britannian Shanghain pääkonsulin kanssa, ja heillä on neljätoista palvelustyttöä.

Leskikreivittären nuorin pojantytär – lady Iris Kettering asuu Lontoossa aviomiehensä Thomasin, Drysdalen markiisin, ja heidän kaksostensa Alicen ja Edwardin kanssa. Myös lady Irisin äiti Flora asuu heidän luonaan.

PROLOGI

Hudson oli tavanomaisella kierroksellaan tanssiaisten jälkeisenä aamuna. Abbeyssa oli hiljaista, mistä hän oli kiittolinen. Hän oli nauttinut rahtusen verran liikaa viskiä ja tunsi olonsa hivenen huteraksi. Hän joi liikaa vain harvoin, mutta nyt Abbeyssa oli järjestetty ensimmäiset tanssiaiset moneen vuosisataan, ja he kaikki olivat sortuneet pieneen ylilyöntiin. Siksi vain kolme lakeijaa ja kaksi sisäkköä oli ilmaantunut töihin tänä aamuna, ja sen tähden Hudson, joka oli yksi Loch Downin nykyisistä omistajista ja sen entinen hovimestari, kanniskeli tarjotinta kädessään, kun hän autteli keräämään edellisillalta sinne tänne jääneitä laseja.

Seuraavalla kerralla, jos seuraava kerta tulisi, hän ajatteli itsekseen, henkilökunta ei osallistu juhlintaan.

Hudson nyökkäsi, kun yksi lakeijoista astui käytävään vaaleanpunaisesta salongista.

”Joku on rikkonut tuolin, sir. Lähetän apupojan hakemaan sen saman tien.” Nuorukaisen kasvot olivat hiukan harmahtavat.

Hudson nyökkäsi lempeästi ja toivoi, ettei kyseessä ollut mikään *Chippendale*-tuoleista. Niitä oli jäljellä enää muutama. Hän asteli pitkän pylväskäytävän poikki pikkukirjastoon, vaikkei sitä ollutkaan avattu tanssiaisväen käyttöön. Juhlissa ihmiset saivat näet päähänsä kaikenlaista. *Vuusainta*

tarkistaa, Hudson ajatteli. Hän painoi kahvaa ja törmäsi oveen. Se ei auennut. Hän yritti kääntää kahvaa uudelleen. Ovi oli lukossa.

Hän murahti ärtyneesti. *Miksi ovi on lukossa? Ei sen pitäisi olla.*

Käveltyään pitkän pylväskäytävän kautta ulos hän kiersi terassilta pikkukirjastoon johtaville oville. Ikkunoiden eteen oli vedetty verhot, mutta ovi ei ollut lukossa. Hän avasi sen varovasti ja astahti raskaan verhokankaan raosta sisään.

Sohvan vieressä oleva lamppu valaisi juuri sen verran, että Hudson näki mennä sivupöydän luo ja laski sille tarjottimensa. Hän heilautti painavat damaskiverhot auki. Aamuauringon kalpea kajo valaisi huoneen hitaasti aivan kuin sekin olisi ollut kankkusessa. Hudson hamusi hopeatarjotinta, mutta vasen käsi ei tavannutkaan sitä vaan lautasen, jolle oli jäänyt reilusti ruoantähteitä. Irvistäen hän tarttui yhteen kuudesta nenäliinastaan. Hän oli jo aikoja sitten oppinut varautumaan mieluummin liikaa kuin liian vähän. Kättään pyyhkiessään hän kääntyi tarkastelemaan huonetta. Hän säpsähti. Joku nukkui lattialla sohvien vieressä.

Siksi siis ovi oli ollut lukossa, hän arveli. Mutta miksi kukaan nukkuisi lattialla, kun sohva oli vain askelen päässä? Hän pudisti päätään sallien itselleen pienen ylenkatseellisuuden.

Hudson silmäili ympärilleen tietämättä mitä tekisi. *Mitä etiketti tällaisesta sanoo?* hän pohti astahtaessaan lähemmäs. Hän puntaroi, herättäisikö nukkujan vai pujahtaisiko huomaamattomasti pois. Hän päätti katsoa, kuka uinuja oli, ennen kuin tekisi päätöksensä. Hudson ei ollut varma, olisiko valmis kiskomaan sen paremmin ketään nuorukaista kuin lordiakaan jalkeille tänä aamuna. Hän kumartui varovasti lähemmäs, ja sitten hän huudahti.

Hänen jalkansa kiidättivät hänet ovelle paljon nopeam-

min kuin päänkivistys olisi sallinut. Hän napsautti lukon auki, heilautti oven raolleen ja työnsi päänsä käytävään etsien katseellaan lakeijaa vasemmalta ja oikealta. *Missä he olivat? Kukaan ei ikinä ollut paikalla silloin, kun olisi tarvinnut!*

Hudson sulki oven huolellisesti perässään ja astahti epäröiden kohti vaaleanpunaista salonkia. Hän toivoi apupojan olevan hakemassa rikkoutunutta tuolia. Mutta aina kun hän otti askelen eteenpäin, hän myös astahti empien taaksepäin kuin yrittäisi sekä edetä että pysyä paikallaan varvioimassa ovea. Juuri kun hänen kätensä tarttui salongin messinkiseen ovenkahvaan, ovi lennähti auki ja apupoika perääntyi hätkähtäen. Poika pudotti tuolin.

He tuijottivat toisiaan pienen hetken verran, kunnes Hudson viimein haukahti käskynsä pojalle.

”Mene hakemaan rouva MacBain. Tuo hänet pikkukirjastoon.” Hudson osoitti pariovia. Poika tuijotti häntä eväänsä liikauttamatta.

”Nyt!” Hudson ärjäisi.

”Selvä, sir!” Poika tarttui taas tuoliin.

”Ei.” Hudson väänsi tuolin pojan käsistä. ”Anna tuolin olla.”

Hän katseli, kun apupoika kiirehti pois ja katosi herasväen ja palvelusväen tilat erottavasta vihreällä verkakankaalla verhotusta ovesta. Katsoessaan käsissään olevaa tuolia hän huokaisi. *Totta kai se oli Chippendale-tuoli.* Hän laski sen varovasti antiikkisia soittorasioita sisältävän vitriinin viereen. Tuoliin paneuduttaisiin myöhemmin.

Pitkään pylväskäytävään palattuaan hän katseli pikkukirjaston pariovia. Hän ei tiennyt, mitä tekisi seuraavaksi. Pitäisikö hänen odottaa ulkopuolella? Vai sisällä? Olisi varmasti viisainta pysytellä huoneen ulkopuolella, mutta sitten hän muisti avanneensa verhot. Niin epätodennäköistä kuin puutarhassa liikkuminen nyt olisikin, kuka tahansa siellä

käyskentelevä näkisi sisälle huoneeseen. Se ei kävisi päinsä. Hudson sulki silmänsä, henkäisi syvään ja pujahti nopeasti pikkukirjastoon.

Hän meni suoraan ikkunoiden ääreen ja kiskaisi verhot kiinni. Huoneessa oli taas pimeää sohvan vieressä olevaa lamppua lukuun ottamatta. Hän erotti juuri ja juuri lattialla makaavan... Se oli aivan liian kamalaa. Hudsonin päässä jyskytti.

Hän harppoi huoneen poikki ja lukitsi ovet. Mikä rouva MacBainilla oikein kesti? Hudson sytytti valon kattokruunuun ja tarkasteli huonetta. Hän yritti parhaansa mukaan vältellä katsomasta sohvien suuntaan.

Hudson vajosi ajatuksiinsa. Voisiko huonekalut järjestellä uudestaan tai ehkä pyöräyttää mattoa toiseen asentoon? Ovet narahtivat, ja Hudson hätkähti niin rajusti, että törmäsi nojatuoliin. Hän tuijotti ovenkahvaa henkeään pidätellen. Ovea kokeiltiin toisen kerran, ja sitten kuului vaimea koputus.

”Herra Hudson? Minä täällä.”

Hudson avasi lukon ja raotti ovea muutaman sentin. ”Rouva MacBain, luojan kiitos, että tulitte.” Hudson siirtyi sivuun päästääkseen rouvan sisään.

Rouva MacBain seisoj paikallaan ja katseli liikekumppaniaan hämmentyneenä. ”Minulle kerrottiin, että halusitte tavata minut mitä pikimmiten.” Rouva oli pukeissa, kuten Hudson oli odottanutkin, mutta apupoika oli selvästi saapunut paikalle kesken rouvan aamutoimien. Rouvan hiukset roikkuivat näet olkapäillä, ja sitä Hudson ei ollut kaikkina Abbeyn vuosinaan kertaakaan nähnyt.

Sanaakaan sanomatta hän tarttui rouvan käsivarteen ja veti tämän sisälle huoneeseen. Sitten hän lukitsi oven uudelleen. Rouva MacBain kääntyi ympäri. Kiskominen loukasi häntä selvästi, mutta sitten hän henkäisi. Hän katsoi tulisijan edessä olevia sohvia.

”Mikä tuo on? Mitä on tapahtunut?” Hän kiirehti lähemmäs. ”Onko tuo verta?”

OSA YKSI

HEINÄKUU 1937

Fergus sulki oven hiljaa perässään. Vauva oli valvonut koko yön, ja Imogen, hänen vaimonsa, oli vasta saanut tytön nukutettua. Fergus rakasti tyttärtään, mutta helkkari, miten häntä väsytti. Hän hengitti syvään kohottaessaan katseensa ja ihaillessaan kirkkaansinistä taivasta.

Upea ilma tänään, hän ajatteli.

Hän lähti liikkeelle. Naksautettuaan portinkin kiinni hän suuntasi askelensa sorapäällysteiselle tielle. Kolmen minuutin kuluttua hän ohitti vanhan sukukappelin ja huomasi pastori Douglasin. Heilauttaessaan kättään kirkkomaan poikki Fergus huomasi, miten kirkkoherra oli pyöristynyt viime vuosien aikana. Uusi vaimo oli selvästi hyvä ruoanlaittaja.

Käveltyään vanhan tilan ikiaikaisten puiden alla kulkevaa tietä pitkin hän tuli lopulta kartanon etuaukiolle ja seisahtui holvimaisesti kaartuvien marjakuusien varjoon katselemaan edessään avautuvaa näkymää. Loch Down Abbey -hotelli, hänen perheensä entinen koti, kuhisi toimintaa.

Hotellissa oli järjestetty viikonloppuna iso metsästystapahtuma, ja vieraat lähtivät tänään. Portieerit kompuroidivat pujotellessaan ihmisten ja koirien lomitse; kantajat lastasivat autoihin matka-arkkuja, metsästyskivääreitä ja

-koreja; ovimiehet auttoivat rouvia paikoilleen ja ottivat vastaan reiluja juomarahoja herrasmiehiltä. Fergus huomasi, miten lordi Enderleigh yritti houkuttaa uutta noutajaansa ylös lammesta. Fergus pudisti hissuksiin päätään. Koira oli aiheuttanut metsästyksen aikana loputtomasti ongelmia. Se oli haukkunut, loikkinut sananjalkojen läpi ja ajanut peuralaumaa takaa. Hotellin johtajana Fergusin pitäisi keskustella asiasta lordi Enderleighin kanssa ennen tämän lähtöä. Koira ei voitaisi päästää takaisin ennen kuin se olisi koulutettu kunnolla. Sitä keskustelua Fergus ei odottanut, mutta se hänen oli käytävä. Metsästys oli merkittävä osa heidän toimintaansa.

Fergus huokaisi ja käveli ovelle. Hän meni kivisen holvikaaren ali sisälle asehuoneeseen. Sielläkin oli vilkasta. Rouvat odottivat, että heidän autonsa ajettaisiin oven eteen. Naistarjoilijat kiirehtivät kaatamaan heille teetä tai siivoamaan pöytää. Kaksi hotellivirkailijaa huolehti vastaanotossa vieraiden laskuista.

Lyhyt portieeri lähestyi Fergusia. ”Hyvää huomenta, sir. Teille on sähke.” Fergus katsoi portieeria hiukan yllättyneesti. Sähkeet alkoivat olla harvinaisuuksia nykyään. Useimmiten ihmiset vain soittivat. Ottaessaan kirjekuoren hopeatarjottimelta hän nyökkäsi kiitokseksi ja avasi kuoren. Portieeri perääntyi Fergusin lukiessa. Fergus irvisti ja katsoi poikaa.

”Missä rouva on?” hän kysyi.

”Kastanjahuoneessa, sir. Hän odottaa teitä tuttuun tapaan.”

”Kiitos.” Fergus kääntyi ja harppoi asehuoneen poikki. Samalla hän nyökkäili hajamielisesti myöhäistä aamuteetään nauttiville vieraille. Rouva McCready pysäytti hänet. Rouva oli melko iäkäs nainen, joka kiitteli Fergusia ylenpalttisesti siitä, että oli saanut tavanomaisen huoneensa. Rouvan mukaan se oli hänelle äärimmäisen tärkeää, koska

käynti olisi varmasti hänen viimeisensä. Hän oli näet kuolemallisillaan johonkin epämääräiseen sairauteen, jolle ei koskaan kuultu kunnollista selitystä. Siitä huolimatta hän onnistui käymään Loch Down Abbeyssa kolme tai neljä kertaa vuodessa, lähinnä lastensa suureksi harmiksi. Nämä nimittäin seurasivat kauhulla, kuinka heidän perintönsä hupeni. Fergus hymyili, vaihtoi muutaman kohteliaisuuden ja jatkoi sitten eteenpäin. Asehuoneen perälle tullessaan hän pysähtyi pyytääkseen lakeijaa tarjoamaan rouva McReedylle tuoretta teetä ennen kuin jatkoi portaiden alla sijaitsevalle pienelle, paneloidulle ovelle. Tyylikkäässä messinkikyltissä luki: Kastanja.

Rouva MacBain nosti katseensa Fergusin astuessa sisään. Alice MacBain, Loch Down Abbeyn entinen taloudenhoitaja, oli ollut puuhanainen tilan muuttamisessa menestyväksi hotelliksi ja metsästystapahtumien pitopaikaksi. Hän ja useat muut pitkäaikaiset työntekijät olivat ostaneeet Abbeyn, kun perheen oli ollut pakko myydä sukukartanonsa pystyäkseen maksamaan jäämistöverot. Fergus, ainoa perheenjäsen, joka oli yrittänyt pitää sukutilan pystyssä, oli pyydetty johtamaan hotellia. Hänen isoäitinsä lady Georgina oli myös saanut jäädä asumaan tilan mailla sijaitsevaan taloon, mutta muu perhe oli hajaantunut ympäri maailmaa.

Fergus asteli rouva MacBainin herrasväen tiloissa sijaitsevan pyöreän työhuoneen poikki. Entinen keskiaikainen ammusvarasto oli nyt pieni mutta kodikas olohuone. Rouva istui tavallisella paikallaan tuolissa ikkunan ääressä valmistelemassa teetä. ”Hyvää huomenta, Fergus. Onko tuolla kaikki kunnossa?”

Alettuaan johtaa hotellia rouva MacBain ja Fergus olivat ottaneet tavakseen istahtaa yhdessä hetkeksi alas aina maanantaiaamuisin ennen kuin Fergus tapasi muun vanhemman henkilökunnan. Teekupin ääressä he keskustelivat

tulevan viikon työasioista. Aluksi hotellin johtajana toimiminen oli Fergusista ollut varsin raskasta. Jo pelkästään niin monen ihmisen johtamiseen liittyvät erinäiset seikat olivat ahmaisseet hänet, vieraista, metsästys- ja kalastustapah- tumista sekä tislaamosta puhumattakaan. Fergus oli ollut hukkumaisillaan töihin, kun rouva MacBain oli ehdottanut viikoittaisia tapaamisia, jolloin vain he kaksi keskustelisivat siitä, miten rouva oli hoitanut kartanon asioita taloudenhoi- tajana toimiessaan. Fergus oli rouvalle ikuisesti kiitollinen siitä, että tämä oli auttanut häntä menestymään työssään.

Rouva MacBain ojensi Fergusille kupillisen teetä ja huomasi sähkeen hänen kädessään. Fergus vajosi tuolil- leen sanaakaan sanomatta ja antoi sähkeen rouvalle. Rouva MacBain laski teekupin hitaasti kädestään kasvot huolesta kurtussa. Hän tarttui lukulaseihinsa.

Japanilaiset vallanneet Shanghain.

Ulkomaalaiset evakuoitu.

Odotettu saapuminen Marseilleen 8.8. Imperial Airlines.

Rouva MacBain kohotti hätääntyneenä katseensa. ”Onko Bella tulossa kotiin?” Epäuskosta hänen äänessään ei voi- nut erehtyä.

Fergus nyökkäsi mietteliäästi ja näytti hänkin hämmen- tyneeltä. ”Bella on tulossa kotiin.”

Rouva MacBain nojautui peremmälle tuolissaan ja hen- käisi hitaasti ulos avatessaan suunsa. ”Luoja meitä autta- koon.” Molemmat istuivat hetken ääneti aivojen raksut- taessa. Kumpikin pohti, mitä uutisesta seuraisi.

Lady Annabella Martin, perheen kesken Bella, oli Fer- gusin sisar, joka asui Shanghaissa. Kun hänen avioliittonsa oli kariutunut, kaiken kukkuraksi hänen oman veljensä Angusin rikkomana, Bella oli paennut häpeää Monacoon ja huomannut ajautuneensa hurjaan salamaromansiin

erittäin komean lordi Edmund Martinin, Ison-Britannian Shanghain pääkonsulin, kanssa. Heidät oli vihitty jo viikon kuluttua, ja Bella oli astunut uuteen elämäänsä ulkomailla ja käynyt kotonaan vain kahdesti kolmen vuoden aikana. Kumpikaan vierailu ei ollut ollut hotellin henkilökunnalle helppo.

”Mihin me majoitamme hänet?” Rouva MacBain vilkaisi jälleen sähköttä päivämäärää tutkien. ”Hän saapuu juuri tanssiaisten aikaan. Hotelli on silloin täyteen varattu. Jos Bella ja sir Edmund tulevat kahden, pystymme majoittamaan heidät, mutta jos hän tuo kaikki ne palvelustytöt, joista hän aina kerskuu... En tiedä, mihin me heidät mahdutamme. Kuinka monta heitä viimeksi olikaan, neljätoista? En ymmärrä, mihin kukaan tarvitsee niin monta palvelustyttöä.” Rouva MacBain tuhahteli hiljaa ja lasi sähkökeen teetarjottimelle.

Fergus pudisti vaisusti päätään. ”Ei Bella tarvitsekaan, rouva MacBain. Hänellä on palvelustyttöjä vain, koska hänellä on siihen mahdollisuus.” Fergus vaikenä hetkeksi ja tuijotti mattoa. ”Ainakin meillä on muutama viikko aikaa järjestellä asioita. Voitteko kertoa siitä jo tänä aamuna henkilökunnalle? Minä yritän hankkia vähän lisää tietoa.”

Rouva nyökkäsi ja katseli, kun Fergus nousi ja poistui pienestä huoneesta. Siemaillessaan teetään mietteliäästi rouva MacBain pohti, mitä yhteistä sanaa palvelustytöistä voisi käyttää. *Palvelustyttöparvi? Lauma? Joukko*, kenties? Jos lady Bella toisi mukanaan neljätoista palvelustyttöä, sotilaallisempi termi olisi varmasti paikallaan. *Falangi?* Kyllä, Loch Down Abbeyhyn hyökkäisi palvelustyttö*falangi*.

ELOKUU

Neljätoista päivää ennen tanssiaisia

Rouva Burnside hyräili hiljaa aloitellessaan päivän töitä. Hotellin pääkeittiömestarina hän tarkasti ylös huoneisiin lähetettävät tarjottimet ennen kuin hänen henkilökuntansa kattoi aamiaisen ruokasaliin. Vilkaistessaan ikkunasta huolto-pihalle hän näki kylän tavara-auton saapuvan.

Olenko tulossa hulluksi, hän ajatteli itsekseen, eivätkö he ole käyneet jo tänään?

Auto tuli joka aamu tasan kello kuusi. Se toi postin, sanomalehdet ja maidon. Rouva Burnside vilkaisi keittiön kelloa. Se oli vartin yli kuusi.

Hän käveli keittiön ovelle ja pani merkille, kuinka naispuolinen palvelusväki kiirehti viemään tuotuja tavaroita paikoilleen. ”Unohditteko jotakin, herra Russell?” rouva huikkasi hyväntuulinen ilme kasvoillaan. ”Toinen reissu sotkee aikataulunne koko päiväksi.”

Herra Russell, joka oli yleensä puhelias mies, oli vaiti kasvoillaan selittämätön ilme. Hän nyökäytti päätään auton takaosaan päin. ”Erikoistoimitus.”

Rouva Burnside empi hetken ja käveli sitten hitaasti auton ympäri avoimille takaoville. Auton tavaratilassa makasi mies ja monta pientä lasta syvässä unessa. Rouva Burnside

HENGENVAARALLISIA SATTUMUKSIA SKOTLANNIN YLÄMAILLA

Skotlannin ylämailla riehunut kulkutauti on väistynyt, ja Inverkillenin suvulle kuulunut Loch Down Abbey on nykyisin hotelli. Kartanon entinen taloudenhoitaja rouva MacBain on nyt vastuussa hotellin päivittäisestä toiminnasta, eikä Inverkillenin sukua ole ikävä.

Hotelli menestyy niin hyvin, että on aika järjestää kunnan ylämaan tanssiaiset. Tilanne kuitenkin muuttuu yllättäen, kun eräs Inverkilleneistä palaa maitojunalla takaisin Loch Down Abbeyyn. Samalla Skotlantiin saapuu myös melkoinen määrä yllätysvieraita, ja pian hotellin arki alkaa luisua kohti kaaosta. Tanssiaiset saadaan kuin saadaankin pidettyä ja niistä selvittäään – mutta ei ilman ruumiita. Rouva MacBain ryhtyy auttamaan murhatutkimuksissa, mutta mitä pidemmälle tutkimukset etenevät, sitä useampia epäiltyjä nousee esiin...

Beth Cowan-Erskinen Loch Down Abbey -sarjan toinen osa on viihdyttävä mysteeri skotlantilaisesta kartanosta ja sen eriskummallisesta väestä.

ISBN 978-952-376-866-6

84.2

www.bazarkustannus.fi